

РЕШЕНИЕ

№ 7639

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора НИКОВА, като разгледа дело номер **1269** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Образувано е във връзка с изпратена от Софийски районен съд по подсъдност, искова молба от Д. Ю. П.. С нея ищецът е заявил претенции срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, за имуществени и за неимуществени вреди, в общ размер на 11 200 лева, произтичащи от отменено Наказателно постановление № 2/22.04.2010 г., издадено от директора на същата дирекция.

В съдебно заседание ищецът е представляван от адвокат И. С., който поддържа исковата молба. Единственото доказателство, което ангажира, извън съдържащите се в административната преписка са показанията на свидетеля И. А. П.. Претендира разноси за водене на делото, съгласно представен списък.

Упълномощеният за ответника – Столична дирекция на вътрешните работи юриконсулт, с представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва исковата молба с аргумента, че наказателното постановление не представлява административен акт. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия състав, като съобрази заявените в исковата молба и в уточненията, както и в писмената защита претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление № 2/22.04.2010 г. директорът на СДВР – МВР е наложил на Д. Ю. П., в качеството му на собственик и управител на заложна къща [фирма] административно наказание „глоба”, в размер на 3 000 лева, за извършени две административни нарушения – по чл. 7, ал. 2 и по чл. 11, ал. 1 от Наредбата за дейността на заложните къщи, съответно, за това, че: не е разполагал с утвърдени от председателя на ДА „НС” вътрешни правила за контрол и предотвратяване изпирането на пари; не води регистър по образец. Това наказателно постановление е отменено с Решение от 13.05.2011 г. на Софийски районен съд, НО, 108^{-ми} състав, по НАХД № 6958/2010 г. Видно от мотивите на съдебното решение, въззивният съд е отменил наказателното постановление, защото неправилно е била ангажирана отговорност на физическото лице – едноличен собственик и управител на търговското дружество, а не на самото дружество – юридическо лице. Решението е влязло в законна сила на 01.06.2011 г.

От горните факти ищецът черпи доводи, за да претендира с исковата молба: а) имуществени вреди, в размер на 1 200 лева, представляващи заплатено възнаграждение на ангажиран адвокат, който го защитавал в производството пред СРС, по оспорване на наказателното постановление; б) неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева, изразяващи се в „основателен страх и притеснение от евентуалната бъдеща необходимост от заплащане на твърде високата административна санкция и свързаните с това финансови проблеми”.

След анализа на доказателствата Съдът формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, предвид наличието на установена от смесени състави от съдии на ВАС и на ВКС практика, според която, административнонаказателното санкциониране се извършва от административен орган.

Не е спорно, че ищецът, в лично качество е бил наказан с административно наказание „глоба”, в размер на 3 000 лева, по силата на НП № 2/22.04.2010 г., издадено от директора на СДВР – МВР и това постановление е отменено от въззивния съд. От съществено значение за претендираните неимуществени вреди е и фактът, че наказателното постановление не е отменено, понеже ищецът не е извършил вменените му административни нарушения, а защото е следвало да бъде ангажирана отговорност за юридическото лице – [фирма], чиито едноличен собственик и управител е бил Д. П..

За установяване на твърдението за претърпени неимуществени вреди се изслушаха показанията на св. И. П., която определи себе си като приятел на ищеца, повече от 12 години. Според свидетеля, през 2011 г. Д. П. споделил с нея за наложената му глоба, от което бил „много притеснен” и я помолил да му даде назаем 3 000 лева. Споделил, че: е наказан неоснователно, защото бил само служител във фирмата; не можел да спи от притеснение, заради глобата. Отказвал да излиза и постоянно мислел за този проблем.

Исковата молба е изцяло неоснователна, а освен това и недоказана, по отношение претенцията за неимуществени вреди.

Исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на

Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: причинена вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка, между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда; незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; незаконосъобразният акт, действието или бездействието да са при или по повод изпълнението на административна дейност. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С други думи, отговорността на държавата и общините за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност може да бъде ангажирана по този ред единствено тогава, когато се касае за индивидуални административни актове, постановени в административно производство, подчинено на установените в АПК процесуални правила.

Както стана ясно, предмет на иска по настоящата молба е претенция за вреди, за които се твърди да са причинени от наказателно постановление, издадено въз основа на АУАН, с който е констатирано нарушаване на правила, регламентирани в специалната наредба, регулираща дейността на заложените къщи. Налице е съществена разлика между административен акт, по смисъла на чл. 21, ал. 1 - 4 АПК и актовете, издавани от държавни органи, принадлежащи към системата на изпълнителната власт, но с които тези органи налагат определени в съответните специални нормативни актове санкции, за нарушаване на разпоредби от същите. Издаваните в изпълнение на тази контролно - санкционна дейност наказателните постановления не попадат в приложното поле на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Наказателното постановление представлява правораздавателен акт, който се издава в едно опростено състезателно производство, уредено в ЗАНН. Началото на това производство се поставя със съставянето на АУАН. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ препраща към АПК, по отношение реда, по който се разглеждат исковите за обезщетение по ал. 1. Част от елементите на фактическия състав на отговорността на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са възпроизведени в чл. 203, ал. 1 АПК, като допустимостта на претенцията е предпоставена от предварителната отмяна на административния акт по „съответния ред” (чл. 204, ал. 1 АПК). По реда на АПК, на оспорване подлежат индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а в производство, провеждане в съответствие със специални процесуални правила, регламентирани в Раздел V на ЗАНН, вр. НПК. АПК се прилага, само относно реда за касационно оспорване на решенията на районните съдилища, които разглеждат наказателни постановления, като въззивна инстанция. С оглед на това, искът по чл. 203, ал. 1 АПК е допустим само за вреди, произтичащи пряко от административен акт, който е бил отменен по реда на АПК, но не и от друг акт, макар и издаден от административен орган, който е бил предмет на съдебен контрол по реда на друг закон, за случая - ЗАНН. В процесния

казус липсват два от очертаните по – горе елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ – НП не е административен акт и не е издадено в изпълнение на административна дейност. Освен това според Съда, издаването на отмененото НП не е довело до причиняване на ищеца на неимуществени вреди. Както се каза, същият, като едноличен собственик на капитала на [фирма], към момента на издаване на НП не е изпълнил задълженията си, установени със споменатата наредба, но НП е отменено на формално основание. След справка в ТР се установява, че ищецът е бил собственик на дружеството, от 12.02.2009 г., до 14.05.2010 г., а не служител, както счита свидетелят П.. Предмет на дейност на заложените къщи е предоставяне по занятие на парични заеми, обезпечени със залог върху движими вещи. След като знае, че не е изпълнил задълженията, вменени му с Наредбата за дейността на заложените къщи и е наказан именно за това, ищецът необосновано твърди да е бил така разстроен от наложената му глоба, че това да наруши спокойствието и психиката му. Твърдението му, за причинено безпокойството от това, че глобата от 3 000 лева е голяма и ще му причини едва ли не финансови сътресения, също изглежда несъстоятелно, като се има предвид дейността, която е упражнявал.

Претенцията за имуществени вреди – заплатено възнаграждение за адвокат, в съдебното производство пред СРС също е неоснователна. Възстановяването на заплатено на адвокат възнаграждение, за осъществена защита по съдебно дело, свързано с отмяна на правораздавателен (санкционен) акт, не може да бъде търсено по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, понеже: не се касае за имуществено увреждане; заплащането на възнаграждение на адвокат не е в пряка причинна връзка с административния акт, а е в резултат на доброволно постигнато съглашение по договор за поръчка.

Така очертаният изход на делото определя искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като основателно. Размерът му следва да бъде определен, съгласно чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, на 674 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло, като неоснователен и недоказан предявения от Д. Ю. П. иск, срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, за имуществени и за неимуществени вреди, в общ размер на 11 200 лева, произтичащи от отменено Наказателно постановление № 2/22.04.2010 г., издадено от директора на същата дирекция.

ОСЪЖДА Д. Ю. П. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], блок 88, вход „А”, етаж 2, да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 674 лв. (шестстотин и седемдесет и четири лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

